

Ginger the Stray Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2009 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2009 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Roșcovana, o pisicuță a nimănui

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Roșcovana, o pisicuță a nimănui / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3043-8

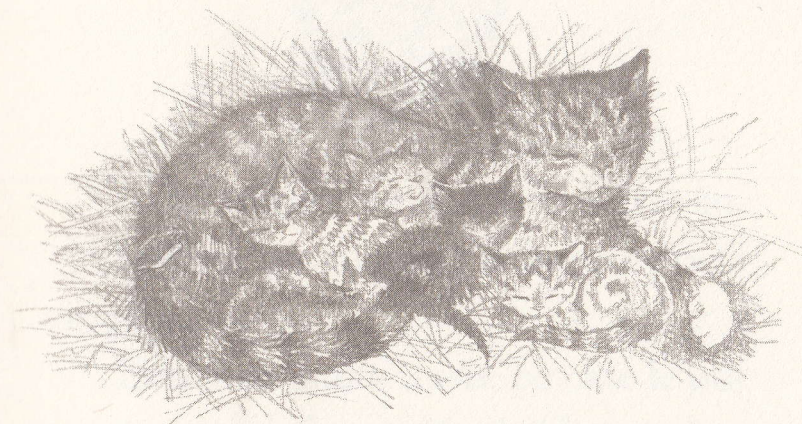
I. Bandol, Justina

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

ROȘCOVANA, O PISICUȚĂ A NIMĂNUI

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

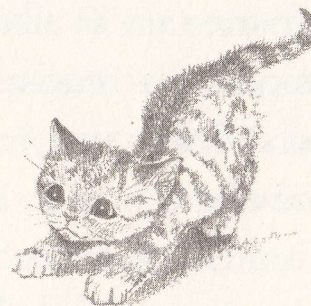

București

2018

Pentru Sophie

Capitolul unu

– Azi trecem pe lângă fermă? o întrebă Rosie pe bunica, privind-o cu ochi rugători.

Erau mai multe trasee pe care le puteau urma de la școală până la casa bunicii, dar cel mai interesant pentru Rosie trecea pe lângă fermă. Asta îi plăcea când o lua bunica de la școală, în zilele în care mama ei venea mai târziu de la muncă: în general, bunica nu se grăbea

și n-avea nimic împotriva să meargă încet, pentru ca Rosie să se poată opri să se uite la pisicile pe care le întâlneau în drum. Fetei îi plăceau mult pisicile și-și dorea foarte tare să aibă și ea una, dar deocamdată nu reușise să-și convingă mama să-i dea voie.

Bunica zâmbi.

– Păi, cred că am putea. Cu ocazia asta aș lua și niște ouă de la doamna Bowen. Poate fac o prăjitură diseară, că tot e sfârșit de săptămână. Se uită apoi gânditoare la Rosie și spuse: Dar știi cât îi place doamnei Bowen să stea la taclale. Ești sigură că n-ai să te plictisești?

Fetița ridică spre ea o privire uimită și-și dădu seama că bunica nu făcea decât s-o tachineze. Știa că nepoatei sale îi place să meargă la fermă și că,

în timp ce ea stătea de vorbă cu doamna Bowen, Rosie se ducea să se uite după pisicile din curte. Erau o mulțime, și bunica îi spusese că li se zicea „maidaneze”, pentru că nu erau ale nimănui. Rosie nu reușise niciodată să le numere pe toate, căci se fereau din calea ei, dar aprecia că ar fi fost vreo douăzeci. Doamna Bowen le puneă câteodată mâncare, dar în general se hrăneau cu șoarecii pe care-i prindeau în hambare și magazii.

Fetei îi făcea plăcere să-și închipuie că erau ale ei, cu toate că pisicile adulte nu se arătau, de fapt, deloc prietenoase. Dacă, într-adevăr, stătea liniștită multă vreme pe treapta vechiului tractor abandonat, le vedea în cele din urmă furisându-se pe lângă ea, dar niciuna nu venea să se lase mângâiată.

Una dintre pisicile cele mai drăguțe – albă cu pete mari, mai închise la culoare – născuse cu cinci săptămâni în urmă mai mulți pui. Rosie îi auzise mieunând în hambar, dar multă vreme nu putuse să-i vadă, căci mama lor îi ascunsesse sub niște baloturi vechi de fân depozitate acolo.

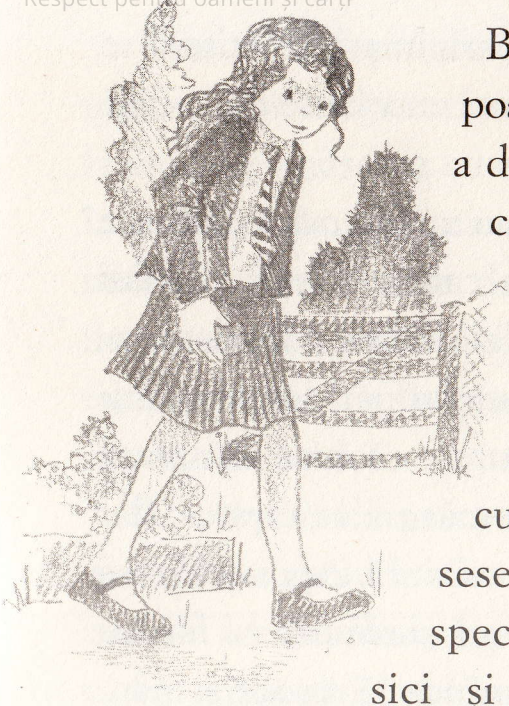
Acum puii alergau prin toată curtea și nu păreau atât de sfioși cu oamenii ca pisicile adulte. Rosie spera cu adevărat că va putea să-l îmblânzească pe unul dintre ei. Visa întruna cum avea să-l ia acasă și să-l crească ea.

Știa pe care și-l dorește cel mai tare: printre cei cinci pisoii se afla o frumoasă pisicuță roșcată. Era atât de dulce! Avea blana roșcovană, cu o tentă de auriu pal și cu dungi roșcate mai închise, și un botic roz strălucitor. Ochii îi erau

foarte verzi și foarte mari, și fetiței i se părea că în viața ei nu văzuse o pisicuță mai frumoasă.

Și ei îi spuneau uneori oamenii Rosie Roșcovana, din cauza culorii părului său lung și buclat. Mama o lăudase întotdeauna că avea un păr deosebit, minunat, și o asigurase că avea să-i placă tot mai mult pe măsură ce creștea, dar ea nu era prea convinsă. Apoi o văzuse pe pisicuța roșcată și simțise că făceau pereche. Erau amândouă roșcate și mândre de culoarea lor!

Fetița ar fi vrut ca pisicuța s-o lase s-o mângâie. Își imagina deja cât de moale trebuie să-i fie blănița. Zilele trecute, Roșcovana se apropiase de ea îndeajuns ca să-i miroasă degetele, dar apoi țâșnise în lături cu un salt, înainte ca ea să apuce s-o atingă.

Bunica se opri la poarta din spate a doamnei Bowen, care rămăsese întredeschisă, și Rosie aruncă o privire iscoditoare prin curte. Azi adusesese cu ea ceva special pentru pisici și spera că va reuși s-o atragă pe roșcată aproape de ea.

Observase la prânz că prietena ei Millie avea sendvișuri cu șuncă. Mama îi punea de obicei cu gem, pentru că acestea îi plăceau lui Rosie cel mai mult, dar azi își dăduse seama că pisicuța ar fi fost probabil foarte încântată

de sendvișurile lui Millie, căci șunca mirosea de-a dreptul ispititor. Millie le mânca însă cu o expresie plictisită.

– Nu-ți plac sendvișurile tale? o întrebă Rosie, care-și făcea deja un plan în minte.

– Eu am vrut unt de arahide, dar l-a terminat fratele meu, bineînțeles, oftase Millie. Șunca nu-mi place deloc...

– Nu vrei să facem schimb? Mie mi-a rămas numai unul, dar e cu gem, îi propusese Rosie cu speranță în glas.

– Sigur? Millie părea încântată. N-am știut că-ți place șunca. Poți să le iei pe amândouă!

Rosie mâncase încet unul dintre ele, iar pe celălalt îl pusese în cutia ei de mâncare.

– Până la urmă, nu ți-a plăcut nici tie? o întrebă Millie.

Rosie se aplecase la urechea ei. Pisi-
cuța de care avea grijă i se părea un
secret special, pe care nu voia să-l îm-
părtășească oricui.

– Vreau să-l păstrez. Ții minte pisi-
cuța roșcată despre care ți-am spus că
locuiește la fermă, în drum spre casa
bunicii? Acum câteva zile a venit foarte
aproape de mine, și sunt sigură că, dacă
aș avea ceva de mâncare, m-ar lăsa chiar
și s-o mângâi. Nu te deranjează, nu?

Millie clătinase din cap.

– Bineînțeles că nu! Ah, ce noroc ai
că te duci să te uiți la pisoi! Sunt mici?

– Doamna care locuiește acolo cre-
de că au cam cinci săptămâni. Sunt
foarte drăguți! Poate te lasă mama ta
într-o zi să vii cu mine la bunica și să-i
vezi. Buni sigur n-ar avea nimic împo-
trivă. Poate să ne facă ea câte-un ceai.

În curte, Rosie despachetă cu grijă
sendvișul lui Millie și începuseră să rupă
bucățele din el, cu gesturi foarte blânde,
încercând să stea cât mai tăcută și mai
nemișcată. Pisicilor nu le trebui mult ca
să adulmece mirosul delicios de carne.

Rosie surprinse cu coada ochiului
o mișcare în apropiere, o fulgerare nea-
gră pufoasă. Era unul dintre pui, care
scosese capul de după roata tractorului,
încercând să-și dea seama de unde ve-
nea mirosul. Deodată, sub ochii fetiței
se iviră mai multe căpșoare de pisică,
ale căror mustăți palpitau adulmecând
aerul.

Rosie aruncă o bucățică de send-
viș pe jos la oarecare distanță, și pi-
soiul cel mai apropiat, cel negru, făcu
un salt și-o înghiți pe nerăsuflăte. Toți
ceilalți pui făcură câțiva pași înainte,

nevând să rămână mai prejos. De data aceasta, Rosie lăsa mâncarea să cadă mai aproape, și una dintre pisicuțele tărcate se năpusti în goană și-o înhăță, îndepărtându-se apoi la fel de iute până unde se simți în siguranță, după care se opri și mănca.

În clipa următoare, fetița simți cum inima începe să-i bată mai tare: preferata ei venea cu pași mărunți prin curte, dornică să capete și ea ceva de mâncare. Încercă să arunce următoarea bucată în spre roșcată, dar pisicuța tărcată ajunse prima la bucată de sandwich și o înhăță imediat, chiar de sub nasul surioarei sale. Aceasta îi aruncă lui Rosie o privire rugătoare. „Mi-e atât de foame!” părea ea să spună. „Te rog, nu mă lăsa să flămânzesc!”

